

Тѣ всички паднали на коленѣ, цѣлунали българската земя и се заклели да умратъ за свобода на България.

За тоя подвигъ на Ботевата чета, поета Ив. Вазовъ е написалъ пѣсенъта: „Тихъ бѣлѣ Дунавъ се вълнува“, която се пѣе най-много отъ всички български пѣсни.

Следъ нѣколко битки съ турцитѣ, Ботевъ и четата му стигнали до Врачанския балканъ. Тамъ една привечерь Ботевъ падналъ пронизанъ отъ турски куршумъ и загиналъ за свбодата на братята си, както пѣлѣ въ пѣснитѣ си. Загинали много и отъ четниците му. Само малцина се спасили, като избѣгали въ Сърбия.

Цѣлиятъ животъ на Ботева е чудна приказка, която се разказва отъ стари на млади и ще се разказва до когато живѣятъ българи. Всѣка година хиляди и хиляди българи се стичатъ въ Врачанския балканъ да се поклонятъ тамъ, гдето е загиналъ най-голѣмия синъ на България.

Александъръ Спасовъ

„Свѣтулка“ се счита щастлива, че можа презъ юбилейната тридесета годишнина да напечати ликоветѣ на Раковски, Каравеловъ, Славейковъ и Ботевъ, четирма отъ многобройнитѣ български великани, дали живота си за свбодата на България.

ГРАДИНАРЪ

Вече Свѣтозаръ
стана градинарь.
Въ малката градина
рози, детелина
и дръвчета млади
вече той насади.
Всѣка вечеръ тамъ
той полива самъ.
Както си полива
тънѣкъ гласъ извива:

— Мънички дръвчета,
бързайте, растете,
дайте листи, цвѣтъ!
Искамъ тукъ отведрь
да се сбиратъ всички
гласовити птички.
Искамъ до година
моята градина
да цвѣти презъ май
чудна като рай!

Лжчезаръ Станчевъ